

959

№ 15

თბილისი აპრილი

1959

რეზი

გამოცემის XXXVII წელი. ფასი 2 მან.

ხელმძღვანელობის სწორედ ბიუროკრატიული მეთოდები იწვევენ იმას, რომ მოწინავე კოლმეურნეობათა გვერდით წლობით არიან ჩამორჩენილი კოლმეურნეობანი, რომლებიც 2 ცენტრზე ხორცს აწარმოებენ ას შექტარ მიწაზე. მაგრამ ხელს არავინ ახლებს ასეთი კოლმეურნეობის თავმჯდომარეს: მას არ აქვებენ. ის კი ცხოვრობს თავისთვის და წარბსაც არ იხრის.

(ამხანაგ ნ. ს. ხრუშჩოვის სიტყვიდან სკვპ ცენტრალური კომიტეტის რენისის პლენუმზე).

— ჭიჭიკო, შეხედე, როგორ ამაყად მოდის ჩვენი კოლმეურნეობის თავმჯდომარე!
— რას იზამ, მაგის ხელში ჩვენი კოლმეურნეობა ისე ჩამორჩა, რომ ხელმძღვანელებს მისი ხსენებაც კი რცხვენიათ და თავმჯდომარესაც რა ენაღვლება, თავი მოწინავე შგონია.

ნ. ს. მალაშონკოს

უზრუნველნი

— დავიღუბეთ! ნამდვილად დავიღუბეთ! ასე რამ გამოგვაჩერჩეტა სუყველა, რომ უფროსის წლოვანება დაგვაიწყდა? ახია ჩვენზე, რომ კინწისკვრით გავგვრეკონ სამსახურიდან! ვის რად უნდა ჩვენისთანა დოკლაბია ხელქვეითები, — გაცხარებით ეუბნებოდა დირექტორის მოადგილე დერეფანში შეკრებილ თანამშრომლებს.

— მერე და როგორი თავმდაბლობა გამოიჩინა! დღემდე ერთი სიტყვაც არ წამოსცდენია თავის წლოვანებაზე, თორემ მე მისი ქარაგმებიც კი მესმის. მხოლოდ ახლა გამოვიძახა სპეციალურად ამ საკითხზე და, სხვათა შორის, საუბრის დროს, წამოცდა, რომ სამი დღის შემდეგ სამოცი წელი მისრულდება და დაბეჯითებით მთხოვა ამ ამბავს ძალიან ნუ გაახმაურებთო.

— ბატონო, რა ჩემი საქმეა, მაგრამ, ოფიციალური დოკუმენტების მიხედვით, ზოსიმე ანთიმოზიჩი ჯერ 58 წლისაც არაა. — გაუბედავად

წარმოთქვა საქმეთა მმართველმა.

— ქალო, შენ სამსახური და თავი ხომ არ მოგებურე—გია?! — იყვირა საწყობის გამგემ. — დირექტორი ამბობს სამოცი წლის ვხდებით და იმას უფრო დაეჯერება, თუ შენს ნაჯღაბნ ქაღალდებს? ჩვენი უფროსი ქალი კი არ არის, რომ ჯამბაზობა დაიწყოს თავისი წლოვანების მოკლება — მომატებაზე.

— სასწრაფოდ უნდა მივიღოთ ზომები. რავა დაგვემართა ეს?! ასეთი მრგვალი თარიღი როგორ შეიძლება იუბილეს გარეშე ჩატარდეს?! — გაიძახოდა მთავარი ბუღალტერი.

დაწესებულებაში ყველაფერი აირია. ვისღა ეცალა მუშაობისათვის. დაუყოვნებლივ განაწილდა ფუნქციები. საიუბილეო ბანკეტის მოწყობის ინიციატივა ხელში აიღო ამ საქმის გამოცდილმა სპეციალისტმა, დირექტორის მოადგილემ სამეურნეო დარგში დიომიდე შეთხვლეპაძემ. მთავარი ბუღალტერი შეუდგა უფროსის საჩუქრების შესაძენად თანხების შეგროვებას.

ეს ხდებოდა სრული ნებაყოფლობის საფუძველზე, მხოლოდ ზოგიერთ ამხანაგთან დასჭირდათ კულტურული განმარტება უფროსის პატივისცემისა და დამსახურების დაფასების შესახებ.

ფულის შეგროვება დამთავრდა და იუბილეს ორგანიზატორთა წინაშე დადგა საკითხი, რა უნდა ეყიდნათ უფროსისათვის.

— ბიანინო! — ამბობდნენ ერთნი.

— ოქროს საათი, ტელევიზორი, მაცივარი. — უმატებდნენ მეორენი.

— ამხანაგებო, დირექტორის დირექტორი არ დაგავიწყდეთ. — მოაგონათ ვიღაცამ. დირექტორის დირექტორს დაწესებულებაში უფროსის ცოლს მინადორას ეძახდნენ. ყველამ იცოდა, რომ ის ხალისით ერეოდა ქმრის საქმეებში და უფასოდ ასრულებდა კადრების განყოფილების გამგის მოვალეობას, მისი სანქციის გარეშე ვერც ვერავინ დაინიშნებოდა და ვერც ვერავინ დაწინაურდებოდა.

მოლარე ქალის საშუალებით

ბით ზუსტად იქნა დადგენილი, რომ მინადორას, მართალია ბიოლოგი ან იყო, მაგრამ ყველაზე მეტად გარეული ცხოველებიდან მელიები უყვარდა და განსაკუთრებით კი შავი ფერის. ეს გარემოება გათვალისწინებული იქნა საჩუქრების ყიდვისას.

ყველაფერი მოგვარდა. ხელქვეითების მიერ მოტანილი საჩუქრები ისეთი კარგი და მშვენიერი იყო, რომ ზოსიმე ანთიმოზიჩს გული აუჩუყდა და ძალა აღარ ეყო უარი ეთქვა მის მიღებაზე და დიხაც რომ შეიფერა.

სასახელო იყო ბანკეტიც. სუფრას, რომ იტყვიან, ჩიტის რძეც არ აკლდა. გემრიელ საჭმელებს თან ახლდა უფრო ტკბილი და გემრიელი სიტყვები. იუბილარის სადღეგრძელო 3 საათს გაგრძელდა. თამადამ, როგორც წესი, ჯერ მისი წინაპართა თაობები მოიგონა, შემდეგ მშობლებს მიაკითხა საფლავში და ულმოხელ სიკვდილზე გაჯავრებულმა, ყველაზე მეტ დანაშაულად ის ჩასთვალა, რომ ზოსიმეს მშობლებს არ მიეცათ საშუალება მოსწრებოდნენ სასახელო შვილის წარმატებასა და დიდებას.

ზეიმი დამთავრდა. მეორე დღეს დაწესებულებაში სიწყნარე სუფევდა. უფროსი სამსახურში არ გამოცხადებულა. მისთვის ეს ჩვეულებრივი მოვლენა იყო ქეიფის შემდეგ. მესამე დღესაც არ მობრძანებულა. მეოთხე დღეს მოვიდა... მოვიდა არა დირექტორი, არამედ ბრძანება მისი განთავისუფლების შესახებ. სამეურნეო ნაწილის გამგე დიომიდე მეათედ კითხულობდა ბრძანების ტექსტს და ერთ სიტყვასაც ვერ პოულობდა მასში ისეთს, რომელიც მის მიერ უფროსის სადიდებლად წარმოთქმულ სადღეგრძელოს მსგავსი იქნებოდა.

— ჯანდაბას მისი თავი მაგისთანა უტვინო კაცი ან აქამდე როგორ გააჩერეს ასეთ დიდ თანამდებობაზე?! — ხმა დაბლა ჩაილაპარაკა დიომიდემ და იმაზე ფიქრს შეუდგა, როგორ შეხვედროდა ახალ დირექტორს, მისი გული მოეგო და ნდობა დაემსახურებინა.

ხან. ჯ. ლოლუაიი

გვიშველი, ექიმო, ავადმყოფი სულს ლევს! — არ გაუშვავთ, ერთიც დალიოს და მერე წავიდეს!

ბაბუისთქარა სუღიკო

— ჩიტუნი, გაგვისტუმრე აგარაკზე, და-
ვიწვიტ სიცხეში.
— რატომ აზვიადებ, სულიკო, — ხმა
გაგზარა დიმიტრის, — არც ისე ცხელა!
— არა ცხელა?
— არა ჯერ ზაფხული წესიერად არც კი
მიგრძენია.
— კარგი, ჩიტუნი, რადგან აგრეა, მო-
ვიცადოთ, მეტი რა გზაა, — დაუწყავა სუ-
ლიკომ.
იმ ღამეს დიმიტრის თითქმის არ უძინია.
სადღაც ჯოჯოხეთში მოხვდა. ოთხმა შავებ-
ში ჩაცმულმა კაცმა ცეცხლისაკენ გაიტაცა.
ციდან ორი ეშმაკი ჩამოეშვა, ცეცხლის
თავზე რაღაცა ტახტრევიანი დაიჭირეს და
ანიშნეს მოგვაწოდეთო. რკინის მარწუხებ-
ში ჩაჭედვითი ეშმაკებს მიაწოდეს ექსკავა-
ტორით. — ნუ დამწვავთო, — იმუდარებოდა
იგი, ალი კი თანდათან ეღებოდა. ბოლოს

თვალეზი ზეცას მიაბყრო და ოი საკვირვე-
ლებავ: წალკოტში შადრევანი ჩქეფდა და
და მისი სულიკო ყვავილებს კრეფდა.
— «... ვაი» — აღმოხდა დიმიტრის, გაო-
გნებული წამოჯდა. უპ, რა სიცხეა, იწვის
ქვეყანა! სულიკო მართალია, დღესვე უნდა
გავემგზავროთ აგარაკზე. — გააფიქრა და
მთლად დასველებულმა ზეწარი გადაიძრო.
სულიკო ბედნიერად ფშვინავდა.
— სულიკო, გენაცვალე, გაიღვიძე!
სულიკო არ ინძრეოდა.
დიმიტრიმ ჩახხველა. სულიკომ შემერთა-
ლი თვალეზი შეანათა.
— სულიკო, ჭირიმე, მე მთელი ღამე ვი-
ფიქრე და გადავწყვიტე, დღესვე წავიდეთ
აგარაკზე.
— რატომ, რა გეჩქარება? დაგვეცადა
ცოტა, ჯერ ხომ არ ცხელა?
— არა, დღესვე, დღესვე, იწვის ქვეყანა,
როგორ არა ცხელა, — აღექი, შეკარი ბარგი!
მე წავალ და შეგებულებას ავიღებ.
დიმიტრი სამსახურისაკენ გაეშურა.
სულიკომ ეშმაკურად გაიღიმა ნელა წა-
მოდგა, ფლოსტებში შეყო ფეხები, ქმრის
ოთახში გავიდა, საწოლს ქვეშიდან გავარ-
ვარებული ელქურა გამოიღო და ბარგის
შეკვრას შეუდგა.

ი. ახალელი

— ახლაც იტყვიან, ნარგავებს არ უვლისო?!
— ახლაც იტყვიან, ნარგავებს არ უვლისო?!

„ს ა მ ზ ე ტ ი ს“ რ ი ბ შ ი

ინისის ერთ პაპანება დილას ჩვენმა პროფორგმა სანატორიუმის საგზური
მოაფრიალა.
— აბა, ვის გინდათ, ვის გინდათ ხვალდანი საგზური! ჩქარა, საკურორ-
ტო რუკა! — გაიძახოდა იგი.
— მე, მე! — შევძახე განარებულმა. შეგებულება იმწამსვე გავაფორმე და
პოლიკლინიკისაკენ გავქანდი.
— გეთაყვა, საკურორტო რუკა სად მოვიკითხო?
— სადა და პოლუსზე. სად ცხოვრობ, რაიონი!
მე მორჩილად გაეწუწუდე პასპორტი.
— აბა, კარტოთეკა. ახლა მიღით თქვენს ექიმთან. ოღონდ დღეს არა,
უბანშია წასული.
— კი მაგრამ, ხვალ იქ უნდა ვიყო... შეგებულება აღებული მაქვს...
ყური აღარ მათხოვა, ფანჯარა მომიხურა.
რა გაეწყობოდა, დაგბრუნდი შინ. მეორე დღეს უთენია გამოვცხადდი
ექიმთან:
— ექიმო, საკურორტო რუკა მჭირდება.
— რა გაწუხებთ? თუ დაავადებული არა ხართ, სანატორიუმში არავინ
მიგიღებთ.
— ამას წინათ მოვიწამლე და კუჭი ისე ამომირცხეს, ნაღვლის ბუშტიც
ამოატანეს.
— ო, ძალიან კარგი, ნაღვლის ბუშტი თუ გტკივთ. ახლა წადით და
რენტგენზე გაეშუქეთ. — მან ქალაღი გამომიწოდა. ზედ № 13 ოთახი ამოვი-
კითხე.
— ქალბატონო, შეგებულება რომ მითავდება?
— წესი წესა! — გამიბრაზდა იგი და ოთახიდან გავიდა.
ოთახი № 13 მალე ვიპოვე.
— რისი რიგია? — შევეკითხე ერთ-ერთს.
— რისი და კამფეტის. ვერა ხედავ? — შემომიბღვირა მან. ამ დროს კარი
გაიღო და იქიდან თერთხალათიანმა გამოანათა.
— ოც კაცზე მეტს დღეს არ მივიღებთ, — გამოაცხადა მან.
ოცდამეერთე აღმოჩნდი. ვეცი კარებს.
— შენი ჭირიმე, გამაშუქე. დღეები მეკარგება!
— უყურე ახლა ამას? შენ დასვენო და ჩვენ ვიმუშაოთ! — კარები ცხვირ-
წინ მომიხურა.
მეორე დღით კვლავ ჩავდექი «კამფეტის» რიგში. ამჯერად ბედმა გამი-
ღიმა, სისხლისა და სხვა დანარჩენი ანალიზის საქმეც მოვაგვარე და პასუხე-
ბით მივფრინდი ექიმთან.

— ახლა კუჭი გაიშუქეთ. — მითხრა მან.
— კუჭი? ხომ გავეშუქე?
— ის საერთო გაშუქება იყო.
— როგორ, საერთო გაშუქებაში კუჭი არ ჩანს?
... ისევე «კამფეტის» რიგი. ისევე ოცდამეერთე. რენტგენის ეკრანის ქვეშ ვდგა-
ვარ. სინათლე გაქრა. ეს ბარიუმის ფაფა, — მეუბნებოდა, — გადაყლაპე... აპარა-
ტი ჩაერთო და უეცრად ხვამალალი საყვედური შემომესმა:
— შე კაცო, ცოლ-შვილს არაფერი დაუტოვე საჭმელი? წადი, წადი და
მოდო ხვალ უჭმელი. ამდენი აღარ იცი?
რალა ბევრი გავაგრძელო, გავიშუქე კუჭი, ამოვიღე კუჭის წვენი და კვლავ
მივფრინდი ექიმთან. ექიმმა ანალიზების პასუხს დახედა.
— რა გიყო, რომ არაფერი გაქვს კუჭში?
მე გავგეშდი, იმან დამიყვავა:
— ხომ თქვით, ნაღვლის ბუშტი მტკივთ? გამოვიკვლიოთ.
— ისევე ანალიზები? არ მინდა არაფერი. ვაიმე, ჩემო შეგებულებავ! — ვილ-
რიალე, მაგრამ გული მალე მომიბრუნდა, — საქმეს ბოლომდე უნდა მიყვანა —
მეთქი. გამოვცხადდი ლაბორატორიაში. აქაც «კამფეტის» რიგი... მივვარდი
ექიმს და ავუსხენი ჩემი გაჭირვება.
— რა გქნა? ზონდი ერთი გაქვს, საქეიმო საწოლიც ერთია, ათ დღეზე
ადრე არ მოგიწევს. — ამხსნა მან.
— ექიმო, ზონდს მე მოგიტან! საწოლსაც, ლოგინსაც, ქვაბსაც და კვდ-
როსაც, ოღონდაც მომიხმარეთ. რა საჭიროა ასეთი სისუსტე?
— არაფერია, დაკარგულ დღეებს აგინაზღაურებენ.
გავჯიუტდი და საქმე ბოლომდე მივიყვანე. ამასობაში გამითავდა შეგებულე-
ბა, გამოვცხადდი სამუშაოზე. მივაბიჯე დერეფანში და, რას ვხედავ? არავინ
მესალმება. შევწუხდი, ეს ხალხი რაზე მემდურის — მეთქი.
მაგიდას მივუჯექი. განცვიფრებული ბულალტერი სათვალეების ქვემოდან
მაკვირდება.
— რას მომშტერებიხარ? — დავუღრიალე მე.
— არაფერი, არაფერი. რა დაგემართა, ბიჭო, რამ გაგაყვიოთ? რამ გა-
განზო ხურმის ხესავით? ვერ გიცანით. — მითხრა მან.
— არაფერია! საკურორტო რუკა ხომ შევავსე.
— მე აღმომაჩნდა ნევრასტენია.
გაისად აღარ დამჭირდება სირბილი! — მივაძახე და მაგიდას მუშტი დავ-
კარი.

შეხვეული

გმირი ყველა წარწერისთვის.
ამ წარწერების გმირი მე ვინ და შვიი ზღვის სანაპიროსავე მივუბრუნებო.

გამგზავნი

ბავშვის მატარებელი მცვენი სანახევს რომ გავიდე, აღმარება: სანახევს ტრუხიანი არ მწურო მართლა, ვიტყვი თავზე ხელი, მაგრამ ჩადის უწყველად. ბავშვები ტრუხიანები რა იქნება-მეტი და გული დავაჩრებო.
გამეცინა შხაბანა წყობით გაღებულად ზურგზე მიმოქრდა.
— სული რატომას?
— სული კია, მაგრამ, სამაგვიროდ, დაბეული არ არის.
ასეთი დანაშაულებული არაფერსაც შეუძლია კრძალი არ დამიბრუნე, გაწულად დაეხმარა მადლობა მომეცინა.
— რისი მადლობა?—კვიციო, თქვენდასაბუნდო.
— დაუბეველი ზურგზე რომ მიმიტანეს...

„ამოთინავითა პაინთა...“

ათის ამბოხებზე სასტუმრო „ანტიკონის“ რესტორნის ფელაოს კარი იღება და დაიბნაბი დამსვენებლები იშვება.

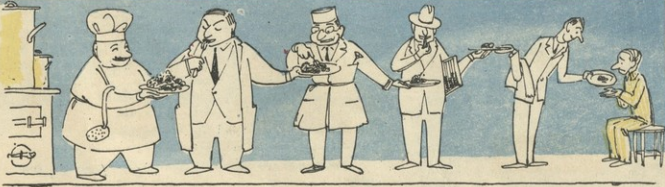
- რა გავქან?
— ვერ შეიძლება გვეთ, ბატონო! დარბაზს ანუ რა რესტორანში შეიძლება ერთი მომდინარე ვისა-ხურება და, კველს რომ ვაძრევი, უწყობილოდ მიმართოს.
— ცოცხალი ვიყავი ვინ?
— არა, არა, არა, ვაძრევი, ცოცხალი ვიყავი ვინ?
— ეს რას ვაძრევი, მოსაქმნილი თავი სადა მამქვს?
— თქვენ მიიჩნეოთ, ბატონო, და, თუ მოქმნილი, პასუს ვაძრევი.
აი მეორე მომხმარებელი ვიყავი ვინ?
— სადა ვიყავი, ვინ? ჩემი მოთხოვნა უკმაყოფილო?
— რა ვაძრევი, სწავლა საბოლოოდ სხედან და მანამ არ იღებენ ვინ უნდა მოითხოვო?
— მართალი ბრძანება: უნდა მოითხოვო, ამოთინავითა პაინთა...»

ხიბილი ნახე, სურხონი!

თბილისიდან რომ წამოვიდე, წყობა და ფუნქციონირება შეეზღვა. წყაროები რომ მოვიდე, შევუძლია მწიფედაც მანამ, ნახევარი საათის სიარულით გაქვდილი, სადღეს უნდა წავიდე. ვიყავი ცხი სთიერი ტუფლების გამოქვნიდან მირჩი. სამსახურთან გავუქვიღეს.
— ხუთი ღირს, ბატონო.
— სანი რომ ღირდა?
— ახლა თიერი ტუფლების სურხონია და ხუთა ღირს, ჩას უბნით, სურხონია ხუთი ნახის!

„შეხვეული“

ვეფლისაგან აღეს მარცხენა და ცუდი, საუბრის უბრალებივით იხსი, რომ სახელი მადე მოვიხვენი.
— სადა არის რესტორანი?—კვიციო, უნდა ზღვის სანაპიროსავე მივუბრუნებო.
— კვიციო!—მასწავლებლის მოქმედება და მოქმედებითი მოთხოვნა უნდაღეს რესტორანზე, როგორც კარი წარწერა ამ-წერებს—ფანა.—Вонна.

საკურირი კვატადესი. ნახე, დალოდებით.

ვეფლისაგან აღეს მარცხენა იქიერი სახელს არაფერსაც, სადღეს სხვა-ღესა, თუქვა ახლა უცხოურსად ძალიან მოეჭრება ჩემს სიბავშვში დანტე ზრიადიერი და კაშხლბა—მეჩვეულები.
«Вонна»—ჩა სასურული იქია ვეჭრებდა?—არაფერი იყის, ლილინ იხსი კი ამბობენ, რომ ამ წარწერის წამოქობავე ძირითადი შრიტები მყოფდენ რუსი თიხრე ამბის ახაბურთი კარტული კვლას არ ვეჭრებო.

არ იციის რა იციის

თბილისში დაშვებული შეცდომა ბათუმში მიწა გამოცემული, სპორტბაღოში შევდივარ.
— საცურაო ტრუხიანი მომიციო.
— არ არის.
— მე დასავეჭვებელი ვეჭრებო ვაქცია?
— მიხედვით, მაგრამ არ არის.
— სადა მამქვს, თუ იყის?
— არ არის.
— მა რა იცი?
— არ ვიცი—რა ვიცი!

ვიოვნათა პაინთი

აპა კველის მრეწველობის მუშათა პროფკავშირის საქართველოს რესპუბლიკური კომიტეტის პიორჩხა მინიჭებული, მომარაგება ასეთი უნდა.
ინფინი შენა და ნახშირი მოუზარაგებიათ, რომ სპორტბაღო-დინი ნახევრად დაუფარეთ.
ჯერ სადა ხარო?
ამბობენ კიდევ მომყოფი.
მოედანს მიღამანდ რომ დაუფარეთ, პიორჩხის სათანაში ავიდელი აღარ გვჭირება, მაგრამ, სამაგვიროდ, მანაკი იქნება მომარაგებული საბოლოოდ, მეტი რაღა ვინდათ. სიუცხე სითი-ზი არ უკნობა?

„ამრბალები ზოგა“

მწიფე კონსტრუქციის მინაკვალ ვინაზე მრეწველ ბელს ვაჩხებ-ღესიანი ფირი აღეზრებო—ეგანა—სებური წარწერით.
— ამრბალები ხონა.
— შევცდა აგრეგულია.
— არ ღრმადიარდელი.
SOS!!! მიხედვით ჩვენს ენას!

პარკი

საცურაო ტრუხიანი აქვე ვიწყო და ნახაობას პარკში გავიდა ვაჭრობით. თიხრე მეცა ძველი, ხის თიხრეობა მავდე-რი და მოეჭრებოდა. ხის თიხრეობა.
— აი ერთი წყაროა, თუქვა ძალიან ვიყვლილა, მაგრამ მინაქვი დავიბრუნებელი და ვეჭრებო. მართალი ვიხიბარ, ზეჯერი რამ ვეჭრებო, ამრბალები მინაქვი ცოდნა კველას ვაჭრობით. ვაჩხ-ხანდა ვაჭრობებს, რომ პარკში ვაჩხალებულია ხეების მიწია და ნარკვების განადგურება, მათ დაეჭვებოდა, ლილინსების და კაქვების ჩარჩობა, არ შეიძლება ხის ნარკვების შევადარებო (ხეები ასურეფინია), არ შეიძლება ცვლესის დაწინააღმდეგელობა თიხრის და რეგულაციის სიროლა, ნაწილობრივ სარეგულაციო ნახშირ დადგენული საბუნებრივ ტექნიკა (ლამა სხვა სარეგულაციო წყაროები რომ არა აღეზრებულია ხეების ნარკვების და ნარკვების, მაგვრება და სხვა მთიერების ხეების ჩეხა, სარეგულაციო ტექნიკის ნარკვები).

პაი სირხეული

ძველი ვაჭრობის სადგურებში მიმოვიღე ადგილბუს სირხეული წინ მივუბრუნებ, ძველს ვეჭრებ, ადგილბუს მივუბრუნებ. ვაჭრობა რატომაც მინაქვი ვაჭრობით, ვიღაც სადღესადღეს-ღეს ვაჭრობითი ქალიშვილი ვაჭრობითი ვეჭრებო. ღირს ვეჭრებო რაინობის გამოსაჩნება.
— ახლავე ქალიშვილი—მიგვითავა ჩემს თავში დარწმუნებული და ვაჭრობითი ვეჭრებო, ვეჭრებ კინებდა, მაგრამ არავინ ვაჭრობდა. სარეგულაციო ხეების ვეჭრებო.
— კინებდა რომ მავრები სანი ვაჭრობა ვაჭრო.
— კინებდა მავრები სარეგულაციო ნარკვებისადრები.
— ვე ავარევი—ამბობს ვაჭრობითი ვეჭრებო—წინააღმდეგელობა იყისიბო, არავინ არ ხეჩრებდა ვაჭრობის დადგენა ვეჭრებო რაინობის მიხედვით, რომ ვაჭრობითი ქალიშვილი დაყენებ ღირსი სარეგულაციო ვაჭრობა!

სად ნავილა?

სიბუნებას სისტემის მიხედვით:
— ღირსი ათი საბუნებრივ თიხრეობა ნარკვების მიხედვით და დადგენებით, ვაჭრობა მავრები, იხიბარები, იხიბარები, იხიბარები, იხიბარები და მოლოდინი—მართლებს სასტუმროს მიხედვით.
კინებდა ნიჭიერი კალია, როგორ მოეჭრებო?
— არ მინდა სასტუმრო, ვეჭრებ სხვაგან, იქნებ ბოროტობის ხეი-ბანი მოეჭრებო დაეჭრებო!

კვლი ნახონი

მინა მოსა არ შეუძლება, მაგრამ მე ერთი ძველი ნახონი მინა შეეჭრებოდა.
— სადა იხიბარებ—ვეჭრებო.
— ტუფისაში, ტუფისაში—სარეგულაციო დასვენება.
— ვეჭრებო ძალიან მოეჭრებო ვაჭრობა, იხი მინდა, რომ კეთილ იყვინებოთ თიხრე რაღაც დარწმუნით.
— დარწმუნით მართლაც დაეჭრებო.
— რა?
— ვახანა, და თანაც მართლ მეტი არა, კველას, ვიხილ ვახანა უნდა.
— მეტი რას ვეჭრებოთ, ვეჭრებო.
— ახა როგორ, მავრები ვეჭრებ ვაჭრის ვახანა, ვახანა კი რეგულაციო ვეჭრებო, ამბობენ ასეთი ვახანა მინდა უფრო სარეგულაციო ნახონი.
— ვინ იყის, იქნება ასეც იყის!

რესტორანი „ამბრა“ და შხაბანა წყობა

ბათუმში ვაჭრობის რეგულაციო და, როგორც იქნა, სასტუმროში დაეჭრებოდა.
— სადღესადღეს მინდა და რესტორან ვაჭრობა მივუბრუნე ვეჭრებო მაგვრებას წყარობითი დანაშაულებულია მღერია: ფეფო, იხილ მოვა შხაბანა...
— შხაბანა მართლაც მოვიდა, მოვიდა რესტორნის ავიფინი და ახლაც წყარობა დანაშაულებული, თუქმებით, სარეგულაციო და მავრე-ღესობით.
— რა არის: კეთილ, ბოროტ, მავრების პიორჩხა.
— მეტი რა, იხილ ვეჭრებო, ამბობენ მეტი რეგულაციო და დარწმუნებით და შევცდა—მავრები დასაბამი წყლის შეჭრებებს.
— ამბობენ რესტორან ვაჭრობის დარწმუნებით ჩინებდა კეთილ შეშავით, დაეჭრებო?

ვალკა

ვინა სარეგულაციო ვაჭრობის, რა ვაჭრობა ვაჭრობა და რას ვეჭრებ ვეჭრებ სარეგულაციო, არ არის, თუ ვაჭრობა ვაჭრობა, ვაჭრობითი უნდა ვეჭრებო, თუქ ვეჭრებ ვეჭრებო და ვაჭრობა, ახა რა ვაჭრობა მოეჭრებო? სარეგულაციო იხილ პარკის ვაჭრობითი ვაჭრობა კიდევ, მხოლოდ არავითარი, პარკის ვაჭრობითი წარწერა დანაშაულებულია ვეჭრებო, პარკის ვაჭრობითი ნახაობა და მისი ახაბუნების მიხედვით, ახაბუნების ვაჭრობითი კითხვის ვაჭრობა, მინაქვი ნახაობენ. მისი ახაბუნების ვაჭრობითი, ახაბუნების, რომ ზღვისა სარეგულაციო, ჩის იხილ ვახანაობა არ შეიძლება.

ვილირი

როგორ არ ვახანა ვეჭრებო, რომ შვიი ზღვის პირას ვეჭრებო ჩინებდა ვეჭრებო და მანამ ვეჭრებო რა ვაჭრობითი, ახლადღეს შვიი ზღვი!

ახ. ნახაბი პრემია იყის ნარკვები და თიხრეობა

— იხი კვირა ვეჭრებო და თიხრის ვეჭრებო დაეჭრებო.
— იხი კვირაც მოითხოვით, შევცდებო და ვეჭრებო დაეჭრებო აღარ ვეჭრებო დაეჭრებო.

ОБЪЯВЛЕНИЕ!
ВСЕМ!
РЕСТАУРАЦИЯ И КОММУНАЛЬНЫЙ ПАРК
ИЛИ ВОШЛИТЕ ТАКА ЗАПОВИДАЕТ
1. რაი და ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
2. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
3. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
4. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
5. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
6. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
7. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
8. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
9. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
10. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
11. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
12. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
13. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
14. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
15. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
16. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
17. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
18. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
19. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
20. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
21. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
22. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
23. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
24. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
25. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
26. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
27. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
28. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
29. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
30. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
31. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
32. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
33. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
34. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
35. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
36. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
37. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
38. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
39. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
40. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
41. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
42. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
43. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
44. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
45. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
46. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
47. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
48. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
49. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
50. ვეჭრებო ვეჭრებო ვეჭრებო
48 23.6.78 11.15.16 11.15.16 11.15.16 11.15.16

აგარაკილან

თბილო, თბილო, გულკეთილო,
ჩემო იპოლიტე...
რაა, ბოშო, მაგ ენაზე,
რომ დაიდე კლიტე?

რა ხანია, არაფერი
გამიგია შენი,
რა გაჭირდა ორი სიტყვა,
ოხრად დასარჩენი?

თუ გსურს შენზე გამიმრთელდეს
გატეხილი გული,
გთხოვ ამბავი... მაგრამ უფრო
საჩქაროა ფული.

გრ. ჩიქვილაძე

ბაპუნიანის კურორგვაჭრობის მალაზიანი

ნაბ. რ. მახარაძისა

— ბორჯომის წყალი გაქვთ?
— ბორჯომს აქ რა უნდა, ბორჯომი ბორჯომში
მოიკითხეთ?!

მინიაზურები

მეცნიერული ცდები

პლანტაციის ერთ ნაკვეთზე საკვლევი ინსტიტუტის ორი განყოფილება ერთდროულად მუშაობდა: ერთს სარწყავი არხები გაჰყავდა, მეორეს კი—საწრეტი და ორივე ერთნაირად მოსავლას ამაღლებას ესწრაფებოდა.

სპეციალისტი

— თქვენს ყოფილ უფროსს ვენახს იქით არაფერი უნახავს, ინსტიტუტი კი არ დაუმთავრებია და ასეთ უცოდინარ კაცთან როგორ მუშაობდით?—უთხრა მეურნეობის ახალმა დირექტორმა მთავარ აგრონომს.— დღეიდან მაგის მსგავს არასპეციალისტებს აქ არ გავაჭაჭანებ. მორჩა. ახლა კი წამომყევი, ჩემი თვალთ პირადად უნდა შევამოწმო—ყურძენი ხეზე იზრდება თუ ბოსტანში.

აპ. განილიანი

ქაკაგებური ნაქვესები

საჩივრის წიგნის უქონლობისათვისაც შეიძლება საჩივრის წიგნის მოთხოვნა. ოფიციალტს უსუფთაობაზე მიუთითეს და ჩემს პირად საქმეში ნუ ერევითო. ფერმის გამგეს ეთქვა, დღევანდელი კვერცხი მირჩევნია ხვალინდელ ქათამსაო და ქათამი სიხარულისაგან ყოველდღე კვერცხს ღებდა.

კრიტიკოსმა ზღვის მიმოქცევას შეხედა და გაბარბულმა წამოიძახა: ზღვა ცყოფილვარო.

პოეტი თარგმანს საკუთრად ასაღებდა და საკუთარს თარგმანად. მას კარგი პოეტის სახელი ჰქონდა და ცუდი მთარგმნელის.

შ. ჩანტლაძე

საგზაო რექსიონი

საგზური—გადაჯრული სიციყვას, ის აჯობებდა გზიდან რომ შრუნდებოდეთ, იმას ნიშნავს.

სანაცვორიუმი—უმი ვაცლუკი რომ ჭამო 24 დღე, ის არის

სადილი—იგივე საუბრე და ვახშამია.

მზარეული—სანაცვორიუმში ვართ, მაგან უნდა თქვას.

სასწორი—გასუფქვის ყვალაბე ადვილი საშუალუმა.

მუდარი საათი—დამსვენებულს რომ სადილის შემდეგ ემართება და ერთი საათი მუდარივით რომ გვია, ის არის.

დიუცა—მეულ დროში მარსვას რომ ეძახდნენ, სწორედ ის არის.

ზღვა—წყალში ვდგავარ, ცეცხლი მივიდიათ, ამაზეა ნათქვამი.

კულცბუშავი—პაცოფონის სახელურის დამცრიალუბელზე იცყვიან.

ნ. შარადაძე

ნახ. ღონისა

საქართველო

ნიანგი

ამხ. ნიანგი!

საქართველოს მრავალსაუკუნოვანი ისტორიის მემკვიდრეობა არ უწყობიათ, რამეთუ დაბა გეგეჭკორში ოდესღაც ზანგებს უცხოვრიათ, რაც მტკიცდება და დასტურდება ამა და ამ და იმა და ამ საბუთებითა და სიგელ-გუჯარებით.

მაგრამ, როგორც ამ სარწმუნო სურათიდან ჩანს, ამჟამად გეგეჭკორში დიდის წარმატებით მიმდინარეობს ხელოვნური ზანგების მასობრივი გამოშვება, ანუ ადგილობრივი მკვიდრების ყორნისფრად გამურვა-გაზანგვა.

და თქვენ როგორ გგონიათ, განა ამ დიადი სიახლის დასანერგავად ატომის საუკუნისათვის დამახასიათებელი სასწაულოთმოქმედი ტექნიკა იქნა გამოყენებული? სულაც არა.

გეგეჭკორის რაიონის რაიადმასკომის კომუნალური განყოფილების მუშაკებმა საყოველთაოდ ცნობილი ასფალტის ქვაბი რაიონული ცენტრიდან სულ რაღაც ოცდაათი მეტრის მოშორებით დადგეს და გეგეჭკორის ახლა ჩვეულებრივი მოკრიალებული ცის ნაცვლად გამურული და მოქურუშებული ზეცა გადმოსცქერის.

როგორც ცნობილია, ხალხი გასაშავებლად ჩიტადანაც კი ჩამოდის საქართველოში, მაგრამ დაბა გეგეჭკორის ზოგიერთმა მკვიდრმა უმადურება გამოიჩინა და იმაზედაც კი აცხადებს პროტესტს, მუქთად რომ აშავებენ. ესაოდა, რომ გვაშავებთ, რა დაგვიშავებიათ.

კომგანის მუშაკები ასე პასუხობენ: ხალხს კი ვაშავებთ, მაგრამ მერე რა, ამით რას ვაშავებთ, ქუჩების კეთილმოწყობისათვის უზრუნავთო. აშავებენ კი?

ბ. ზანგიშვილი

პატ. ნიანგი!

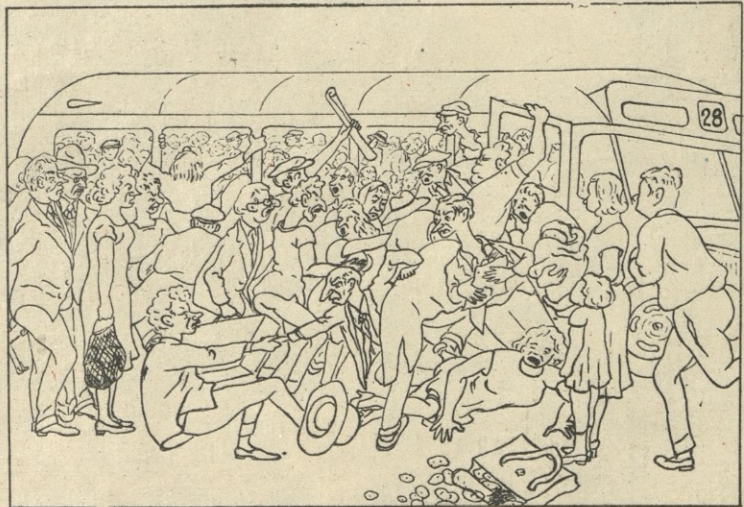
ეს გაწევ-გამოწევა, მუსტი-კრივი, შეხლა-შემოხლა, გაწამაწია, მიხლა-მოხლა, გაქცევა-გამოქცევა, ჭეჭყვა-გლეჯვა და ვაი-უშველებელი დიანაც რომ მხოლოდ და მხოლოდ ერთადერთი კეთილსასურველი მიზანდასახულობის ხორცშესხმას ემსახურება: როგორმე № 28 ავტობუსში მოხვდეს მგზავრი და გავიდეს სამშვიდობოს.

ასე ძლიერ, როგორც გადმოგვცემენ, ამ ნომერს იმისთვის ეტანებიან, რომ თვითონ იგი არ ეტანება ხალხს და ახალ მთვარესავით ჩნდება.

ახლა ტექნიკა ისეთ სიმაღლეზე ავიდა, რომ ახალი მთვარეების რიცხვი დღითიღუ იზრდება და № 28 მარშუტის მგზავრებიც ნატრობენ, ნეტავი ჩვენი ავტობუსების რიცხვიც შესაბამისად გაიზარდოსო.

ქალაქის ავტოტრანსპორტის ხელმძღვანელები იმავეს რომ ნატრობდნენ, ეს ნატვრა უთუოდ შეგვისრულდებოდაო, — დასძენენ ბოლოს.

ალ. მკურნალი

— აბა, კარგი რებეცი, შამაია, ღონი..
— ხადაა, კაცო?!

— ინებეთ...

რედაქტორი — ნიკო შველიძე.

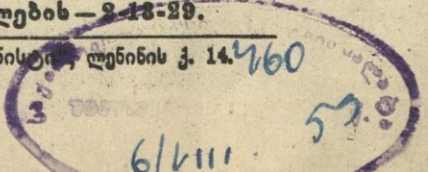
სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ნ. ღუმბაძე, ს. კლდიაშვილი, ნ. მაღაზონია, მ. ქარჩავა, ო. კელიძე.

საქ. კ. ცენტრალური კომიტეტის გამოცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ყურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 69. ტელეფონები: რედაქტორის — 3-76-69, ხაერთო განყოფილების — 3-12-29.

გამომც. № 14. ხელმოწ. დასაბ. 22/VII-1959 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტური“, ლენინის ქ. 14. 460

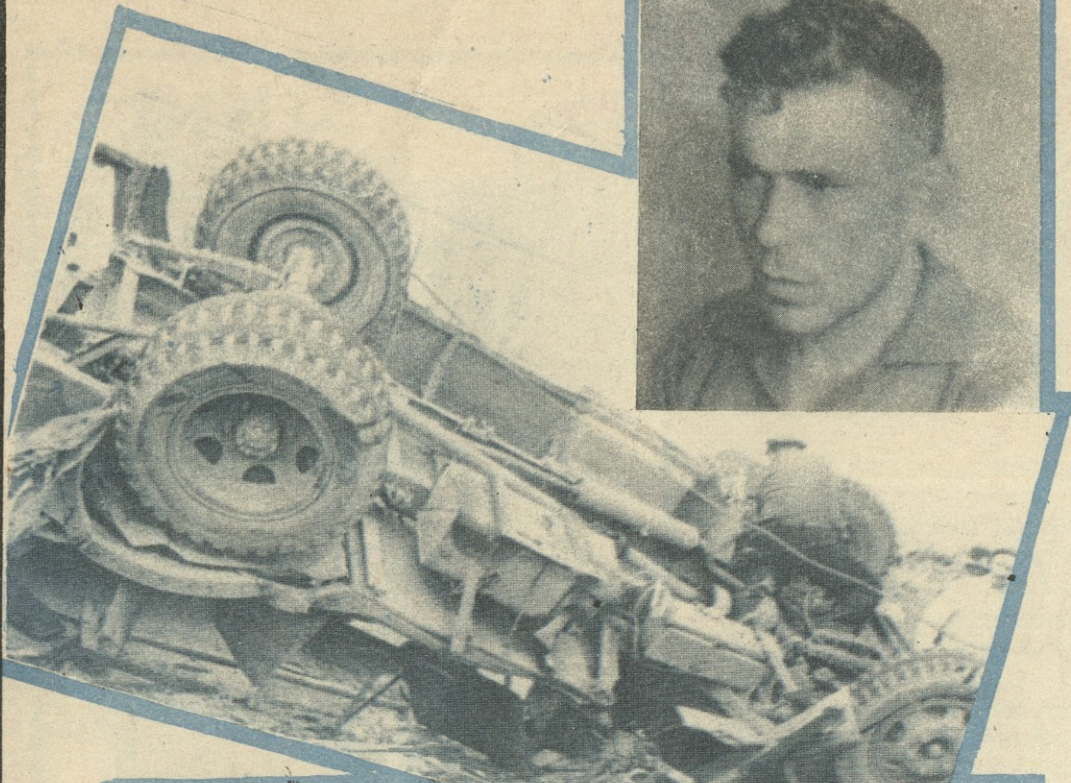
ავტორებს ხელნაწერები არ უბრუნდებათ. შეჯ. № 925 ეუ. 08721. ტირ. 40.000.

მირბის, მიბაფრენს უბო-უკვლურდ ჩემი მერანი

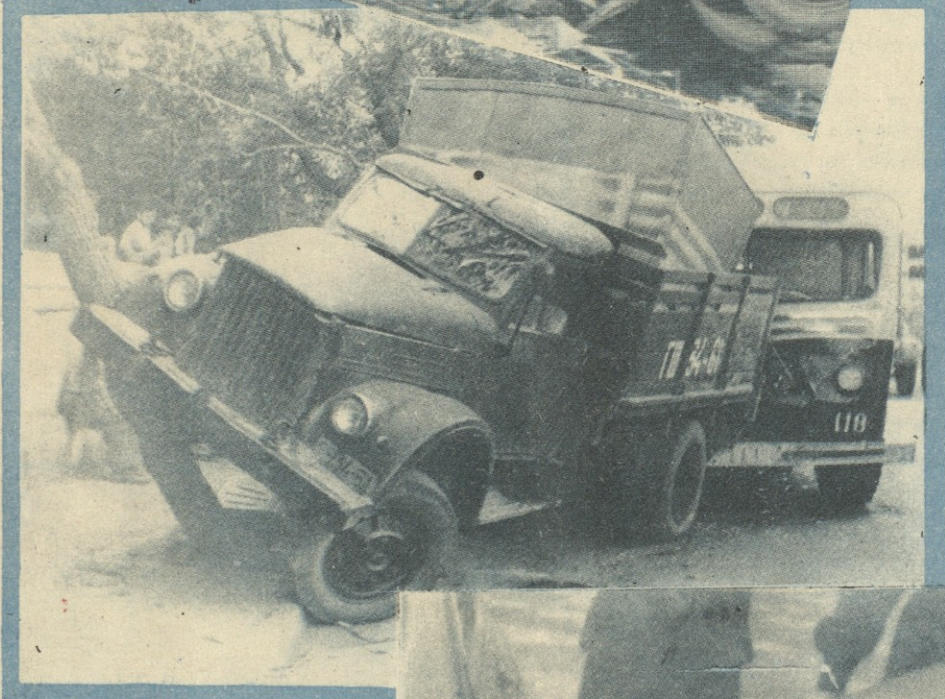

ძველად ზოგიერთი შეზარხოშებული ღარდიმანდი ცხენს კიბეზე აკბუნებდა. მძლოლმა გიორგი ღარიბოშვილმა იღარდიმანდა, თავისი «მერანი» თბილისის ცირკის კიბეებზე შეახტუნა და საცირკო ფანდები გვაჩვენა. ეს «მერანი» — «გაზ-69» № 06 — 09 გრა — გიორგის კი არა, კავშირგაბმულობის სამინისტროს რადიოფიკაციის მშენებლობის სამმართველოს ეკუთვნის.

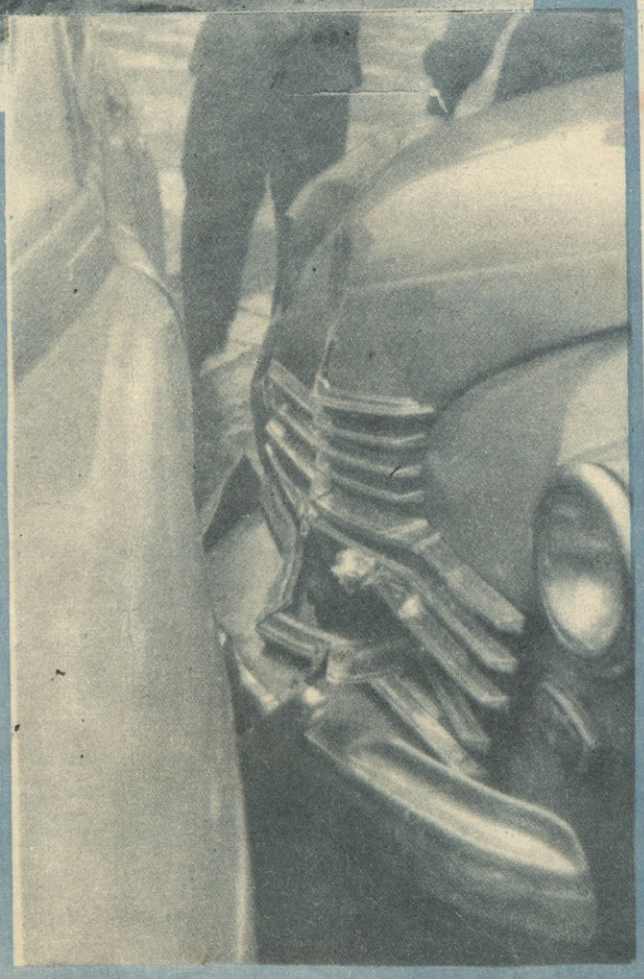
— დალოცვილო! — უთხრა გალესილმა ღარიბოშვილმა მოძრაობის მომწესრიგებელი განყოფილების უფროსს ქ. გიორგაძეს, — მეც მინდა თუ არა ამერიკას გავუჯიბრო. ერთი ჩემი კოლეგა ამ კიბეებზე «ვილისით» ავიდა, მე ვისზე ნაკლები ვარ!

მომავალში რომ ამგვარი «ვარჯიშების» საშუალება მოესპოს, ღარიბოშვილს სამუდამოდ ჩამოერთვა მართვის უფლება, «ნამოღვაწარი» კი ხულიგნობად შეუფასეს.

ზოგიერთი მძლოლები ცოტას გადაკრავენ, მერე პირზე კოცინით ერთმანეთს მეგობრობას უმტკიცებენ. ამ ორი «პოზედის» მძლოლები ისეთ ექსტაზში შევიდნენ, რომ მანქანებმა გადაკოცნეს ერთმანეთი.

მაგრამ № 118 ტროლეიბუსის მძლოლმა ვალენტინ ზადორკინმა კი ვერ გაიხადა საქმე პირზე საკოცნელად. ერთ საღამოს ვალენტინი არცით შეხურდა, ათი წუთის შემდეგ ლესელიძის ქუჩაზე თავისი ტროლეიბუსით საბარგო მანქანას ზურგიდან მიაწვა და ამ ორი მანქანის «გაალერსების» შედეგი ამ სურათზე ასე აღიბეჭდა.

ვლადიმერ სარქისის-ძე არაქელოვს კი საკუთარი «მერანი» ყავს — «მოსკვიჩი» — პრ 00 — 38. დიდი ხანი არაა, რაც არაქელოვმა ეს «მერანი» საათნახევარს აჯირითა თბილისის ცენტრალურ ქუჩებში. მაგრამ მართო ჯირითი რას მიქვიაო, თქვა არაქელოვმა, თავის ამხანაგებთან ერთად შედღუსიც გამართა და, როგორც თითონ ამბობს — «სტარტოვი პისტოლეტი ნახადუ ოცდაათჯერ დაცადა».

მილიციის თანამშრომელმა ნიკოლოზ არუნაკიანმა ერთი საათის დევნის შემდეგ არაქელოვს კუმისის ქუჩაზე «მერანი» და «დამბაჩა» ჩამოართვა, მართვის უფლებაც, რა თქმა უნდა «დამბაჩას» გაჰყვა.

ახლა კი მკითხველს ვთხოვთ გამოიცნოს, რა მარკის იყო ადრე ეს «მერანი»? ამა წლის ივნისამდე ავტობუსი იყო. მაინც ვერ იცანით? რას იზამთ თბილისში ავტოტრანსპორტის მოძრაობის წესების უხეშმა დარღვევამ, სამწუხაროდ, ასეთი ფერისცვალება იცის.

ამხანაგო მძლოლებო! თუ თავი არ გებრალეხათ, «მერანები» მაინც შეიბრალეთ. თქვენი სიტყვის არ იყოს, ისინი არიან, «აურს რომ გაჭმევენ»!

